

מילויים

הלבות קריית שמע סיון עה

המשך מעמוד קודם

להחמיר שלא לגלות ערות לטן וקטנה אפילו פחותים מגיל תשע ושלש שנים כנגד המזווה.

[משנ"ב ס"ק כה]

או טפח מبشر האשפה¹⁵⁰.

(50) ובשנימצא האשפה מאחרו רירעה שודרכה אין להזכיר אל מוקומות גלויים בגוף האשפה, אלא רק מחייב בדומות הגוף כמו צל, כתוב בשות"ת אגרות משה (או"ח ח"א סי' מ"ב) שהוא חשבת למכוסה, יוכל לומר דברים שבדוקשה בנדזה.

[משנ"ב ס"ק כט]

ואפללו היא בבביה אמר ורואה אותה דרך עששית שבחהחולן, לפי שבראהה פלה הקתוב¹⁵¹.

(51) אבל בשליבו רואה את העורה, כתוב בביבה"ל לעיל (בהתודה לאי עד אות ג) שכון שאיסורו רך מדרבנן, מועל הפסק של עששית.

[משנ"ב ס"ק כת]

ולקחורים הספמיים, דכל אלו קעצות לבד מהקונות פנים לא מהגינה¹⁵².

(52) ואפללו אם מכסה את עיניו, או שלובש משקפיים ועוגם את עיניו, כתוב החוז"א (או"ח סי' טז ס"ק ז) שאסור, והא"א (בוטשאש, סי' ז) מותר כשמכסה עיניו.

[משנ"ב ס"ק יט]
שלא יהיה דבר-ערוה כנגד פניו של אדם קורא או המתפלל כמלא עיניו¹⁵³.

(47) ושיעור 'כملא עיניו' [שמבוואר להלן (ס"ק כת) שדווא השיעור שאסור לקורא נגד ערוה], כתוב בביבה"ל ליקמן (ס"י עט סי' א ד"ה או, לענין צואה מלפניו) שלענן סומא צוריך לשער 'כملא עיניו' של אדם בינוינו. ולגבי 'כملא עיניו'ليلיה, כתוב ההריי אדם (כלל ד סי' ג) שימושו כמו שוראה ביום.

[משנ"ב ס"ק כ]

איקא בקבלה בעלמא דקמיה¹⁵⁴.

(48) ומודריוו אלו מוכח שכותר לקורא קריית שמע נגד ערות בהמה. וכן כתבו הפר"ח (ס"ק ד) והפמ"ג (משב"ז ס"ק א) והש"ע הרב (ס"י) והבן איש חי (שנה א פר' ב' אות ה) והקף החאים (ס"ק כת). והאורה נאמן (ס"ק יב) כתוב, שממידת ההוירית יש להזהר שלא לקורא מול ערות בהמה, אם לא יתבטל ממשום כך ממצות קריית שמע.

[משנ"ב ס"ק כא]

דלא קשש לרעת הפקחיםין רק לכתוללה¹⁵⁵.

(49) ומודריוו אלו שלבתחילה אכן לקורא קריית שמע כנגד ערות קטן, הורה הגראייש אלישיב (קונטרס הל' ייחוד וניעות אות י) שראי

הלבות קריית שמע סיון עה עו

המשך מעמוד 218

אותה (שיה הלבת אות ב).

[משנ"ב ס"ק ח]

חזר וקונא קריית שמע¹⁵⁶ כלל ברכותיה¹⁵⁷.

(9) אבל לגבי צואה קבוצהה (ס"י פא ס"ק ז) ולגבי גוף של רעי (ס"י פז סי' ג) כתוב, שאמ לא דעת שם שם ולאחר מכך מצאים בשיעור כמלא עיניו, בדיעבד אינו חזר וקונא קריית שמע.

(10) ולגבי מי שמסתפק אם קרא קריית שמע כנגד העורה, כתוב בביבה"ל לעיל (הקדמת הפמ"ג לסי' עד אות א) שההנדן אם צוריך לחזר ולקורא שמע עם ברכותיה, תלו בשאלת האם הלכה כרבה שכל מילטה אמר רחמנא לא תעביד夷 עביד夷 לא מונהי, ואם כן היא ספק דאוריהה והוור וקורא עם הברכות, או שאין הלכה ברובה ואם כן חזר ור' ספק דרבנן, וחזר וקורא אך אינו מברך, משום שישפיקה דרבנן לקולא.

[משנ"ב ס"ק ט]

ען בסימנו עט סעיף ב בבאו הלהבה¹⁵⁸.

(11) שכתב שם (ד"ה אותה) שאם הוא ערכם את עיניו לכל הדעות יש להקל. ובלא עצמת עין, נבן להחמיר אפילו בעור ואינו עומד, וכן המכנה.

[ביבה"ל ד"ה העבירה]

דבצזין שלפנינו גם-לון האלה רפה מקל¹⁵⁹.

(12) ובצדדין שלפנינו שיכול לראותם בלי להחות את ראשיו, הביא במשנ"ב ליקמן (ס"י עט סי' ה) את דעת החמיי אדם שלכובי עלמא דינם בפלנו.

[ביבה"ל ד"ה התהה]

ען לקפין כסין עט במשנה ברורה¹⁶⁰.

(13) שם (ס"ק ב) כתוב ש愧 שברכיו לחות ממי הרגלים, מותר לקורא.

הכניתה לבית הכנסת, אלא מיד שיוציא מבית הבסה יקונה געלוי היטב, כדי שלא יברך ברכות אשר יציר' בטעואה דברקה לנעלוי.

(6) אבל צואה נוגעת בשאר בגדיו ומכוסה, משמע בשוער להלן (ס"ד) שמוורה, וכותב המג"א (ס"ק ג, ה) הובא במשנ"ב ס"ק יב) שכן מבואר בש"ע ליקמן (ס"י עח). ובטעם החילוק בין במדיו לSTDNDL, כתוב המג"א (שם) STDNDL בטל לגבי הגוף ושאר בגדים אינם בטלים, ובויאר הש"ע הרב (ס"ב) STDNDL משמש את הרגל לזריך על הצואה, והרגל היא שמעמידה את הסנדל על הצואה, ולכן נחשב שרגל נוגעת בעואה, אבל שאר בגדים אינם משמשים לנגיעה, ועל כן נחשבים לביטוי. ועוד טעם כתוב המג"א, שסנדל עשוי להילוך ודרך הילוכו מותגלה מקרעת הצואה, ועל כן אין נחשב לביטוי. והא"ר (ס"ק ה) כתוב שהגען נוחשת לזריך של ריע, והא"א (בוטשאש) כתוב שכון שהגען עשויה לזריך במקומות שאין נקיים, הריהו נוחשת לצואה במקומה.

ובטעואה הדבוקה לעדרולים שודם מכיסים את הנעלים, כתוב בשוער דובב מישרים (ח"ב סי' יג) שאסור, משום שאף הם בטלים לגוטו.

[משנ"ב ס"ק י]

פצא צואה דבוקה בפנדולו¹⁶¹.

(7) ולענין מי רגילים על געלוי, כתוב הא"א (בוטשאש) שיש להחמיר, משום שאיסורים מדרבנן הוא בעין דאוריהה. אמונם הקף החאים (ס"ק י) כתוב שכון שבטעואה דבוקה לSTDNDL לא נפשט הספק בגמורה, אין להחמיר במי רגילים שאיסורים רך מדרבנן.

[משנ"ב ס"ק ז]

הרוא סדרין אם קיינה שטה על-פנוי הקיין¹⁶².

(8) דברי המשנ"ב הם בימים עכרים, ולכן אסור רק בשעה על פניהם. אבל בימים צלולים, כתוב להלן (ס"ק כא) שאסור אף כשהם מכים

הלו^אות קרי^את שמע סימן עה

וּמְאֵרָבָה תְּשַׁעַ"ז

שערית תשובה

(ט) זכר אשא. אפלו פנינה, ובכ"ע ס"י כא משמע דkul זמר א"א לעוזל
ביה וברשותה ב"ה-אפרים חלק ה"ה ע"ב בסופו: [ט] ממהה. עבה"ט. עין ב"ד ס"י
לענין עס לא יחתט מפני קרבנה, ורפסוקים תחבור שם אפלול הפקית פנים לא מונני
לאחר שיברכ ויקו להזיאו אין שהוא ציריך ליצאת ברכותו וושמע נועינה, וא"כ אסור
לענין לבן, שאו תחיה שמיוחטו בדבור ובדבור אושה, עין שם בת"ה ס"ט ותיברא
בעצמו יפל לדורות אפלול הוא ערם, עמי"א: (ט) מלהה וכו'. ב"ח פסק דזא
בשיפון מה עי"ה ש"ב כת"ש ס"ק ע"א פולו חולך מכםם פסקת קבוקו יש לך עיר א"ג
דמספק העבנט, שלבו ורואה עזותו דרכך חורך טפסיטים, ולא דמי למקבוק גוףנו בלבבנה (אפרש עצל בגנוו)
אסור לשמע אקל קול דבונה שרי, עמ"א ובכ"ה ובכ"ה אפורה: (ט) לבאה.

באור הלה

ונוד דגאנן זה לא שין ביל' קדרין דשער קדרן באשעה ערונה האמור בקשער זה, ואפלו
בכיתסה ובקדרה אסור לצליל צלמא לדורות בגדה, הואיל דיל' דרונן לכסות בשווי
אית בה קשוט הרוחה ואקי עזונה, גן קשוט להמעין וכן גם מבן צדר' אפרים. אולם
אלאו עשר קדרין לאגן גלייל שער שבייא בשם הווקפות לא ברונו, רההה קדרין ג'ג'ג'ג'
שבב' בשם קדרישעטמי לאסורה, וכן בחת' הטר שם, וכפ' חט' קמבר שם שבע דצית
הנוקב'ם ופרקנש בס' קשי'ס שלונו גן, שבליל' מפש' אפל' בחרה אסורה. ובבעל
הכית' שמואל פשיפן קדרון כתוב, דל'י פונגענו קרי דת יהודית גל'ו מפש' אפל'ו
בפערעה וחורה: נאלאו איז פלא טיליא פזא עודר זה ביל' קדרה, על-כל-פערום
אונרא איפא, וכן במקב' בשובכת חמס-סופר טין לעין, דיל'ן דיכר אקלו עילו
אכבות' בכוויו ביל' מיל' טפ' שפערענו שפערען שפערען ישראלי לאסורה בזורה, אס-פן קויל לה
דין גמර שפערל' אעל'ו זהה האסורה, וכן משבט הפה' אונראטס פיל'ן קראנא
סער'קן ז; ועין שם שאיראך הרבה בזזה וכותב לבסוז, דראזוטין שפערען
המאניג עלי'י הדרה, אודור צמרא הווא, מש' לחש לרביב'ת קאלה האמור בז'ה
וממeka קמ'שיה בחרורה). ומ' שפערען ברכיה בז'ה מאניג, עד פאן לאשונז. וככל זה
לעגנן צברה וחרורה, אקל לילך בישק וחתר של ובעס, לביל' עלאא אף אם פולק
בנטפחת לאס' לנט' שערעה, מקר' עונרת על דת יהודית, עד שטעל' בנדיד
מלמעלה כל' גנשיס. כן מאאר שם בסיקומן קטה ודע' עוד. ד'הנשיס שהרגלו לילך
בשערעה האשן, מה פאוד צירקה קאשה העוקירה על הטעבילה לההשיג'ה היטב' שלא
בצאו מעערותהlich בחוץ' ואפל'ו משחו משי' אחד, דיא לאו קרי ותשא' דה' גמורה
וחיב עלה' פרה: ואם היא תוכבל' בליל' שבת-קידש, שא' אפיש' לה לטלטל את
המר ולחשג'ה היטב' בזורה, חקוך על ראהה בקר' דק (שקורין טול) שהוא פלא
חללים, קרי שינגען היפים הטעם ולא' בזורה ציצעה. ואך שהוא בקר' פשוט מוא' לכל'
מי שיוציא דת ודין עזין בי'ו'ס סי' קצח עסיף מ'). מכל' טקום מגני חקר העזין
שהוא נגע' לאסורה בזורה לא' מגניעי איז עצם מלודיעץ זה פה:

יבוא לידי קהיר*(45)*, (כט) ואפלו מاست-איש, ואפלו הקי (**ד**) אסור לכנס לכנסות מדבורה*(46)*, שהרי אפלו בבריה אסור להסתכל להןות: **ד** (יט) בוגר ערונה. דכתיב: *כִּי הַ אַלְמָנָה מִתְהַלֵּךְ בְּקָרְבָּן מִתְנָךְ וְהִיא מִתְנָךְ קָדוֹשׁ וְלֹא יַרְאָה כִּי עֲרוֹת דָּבָר* *וְגַוּ*, (**ט**) מפאן לפדו חכמים, שבקל פקים שע' אל-קינן מותשלק עמנו, קיינו קשאנו עטוקים בחריאת שפע ותפללה (**ט**) או בבריה-תורה, קריך לזרע שלא יראה ה' בנו ערונות דבר, רקען שלא היהה דבר-ערונה נגדור פגיו של אדם סקורה או הפתפלל מללא ענייר*(47)*, ברכומך בסימן טע שער ב. ובן שלא יראה או ערם שעיל-זריזה מתנהה עזקה שלו, קליל גם-בן במקרא היה: **(כ)** של עבורה. אָרְעַלְפִּי שָׂנָא מָר בָּהּ *בָּשָׂר חֲמֹרִים בְּשָׂרָם* *אִימָּא כְּבָהָה בְּעַלְמָא דְּמִי*⁴⁸, קא מושמע לו: **(כט)** ערונות גטן. אין בבריה-זוסך דלא חיש לדעתה הפחותין וק' לכהלה*(49)*, אבל בדיעבד אם קרא אין חזר וקורה: **(ככ)** ויש מתרין. וקען בעצמו יובל לקרות קשחואן עולם עד בן ט' שנים, וגדר ערונות איש הווא נקר ונקר עד שגיאע ליהווע, עזון במנצ'ארכטס, ווין סקון שמג: **(כג)** לבראה. הנו בקען עד בן ט' שנוי, ובקענה ערונות איש הנקרא נקר ונקר עד שגיאע ליהווע, עזון במנצ'ארכטס, קמבל מילום לא יאוחז המוחלט הערבה ביזו בשעת הברכה, ונאלאה רקה ומתחזית הדשקל מקלין, ובריר-מגדים בchap דעכשוו שאיין בקאיין פלא-יכ יש לחש לפסנה ויש לטעפ ביזו, וגוב הגר"א בירורה-דרעה סיון רסה פסק דאסור לעשותה בנהפיגן-ארכטס: **ה** **(כח)** בפשית. היא של זוכות, או בגד זיך המהיר עד שבראיית קערונה. או טפח מבשר האשה*(50)* במלום שדרקה לה'יה מכסה, שגמ' זה הוא נקרא ערונה, וככ' בל בסקעף א. ועצימה עינים שרי בכל זה לבל עלא, בינו שערונה על-כל-פנים מכסה זה'א, וב' ה' הפמ'ג לעניין עששית: **(כט)** אסור לקרות. ואפלו היה (**ט**) בביה אסור ראות אתקה דרכ' עשות שברכטילן, לבי שראאייה פלה הקתובו*(51)*, (**ט**) ואפלו בדיעבד אדריך לחש ולקורת: **ו** **(כז)** ערונה בוגר. עזון בפריר-מגדים ושערוי אחרוזים. דבהוא עצמו ערום אפורה גם לודעת נשלטן-ערוף לא מניין באל העזות: **(כח)** ויהוחיר פגנו. ווזה לומר (**ט**) אפלו הערונות פנים לבד בלא גופו, דלא גרע מעוצמת עינים דשרי לזריה, ווין בסמוך: **(כט)** או שעצם וככ' (**ט**) וק' ואחרוניים הספימה, דכל אלו העזות לבד מתחנות פנים לא מהגיגי*(52)*, דלא בתיב "ולא תראה" אל'ו *ולא יראה*, ז' ראה, ז' רזה לומר: לא יראה הקורה; ואפלו הערונות פנים שהטר הרא (**ט**) וק' דזא אס הזריר כל גופו ועומד בצד אחר, דעשות הערונה מזון, אבל אס הזריר פגוי לבד לא בוגר, ואם-כן,

שער הצעיר

(כל) גאר-שבע, עין בישועות-יעקב: (כל) פריר-קדמים: (כל) פשוט: (כל) אחרונים: (כל) פריר-מדגים: (כל) חי-ארכם: (כל) עבד-הדיות: (כל) אחרונים: (כל) חי-ארכם: (כל) רגון-יקס: (כל) קוקבי: (כל) פריר-קדמים: (כל) פשוט: (כל) בן-קנבו הפקחים לועת: (לו) ב"ח ו' וקגן-אקרים וקגרא"א: (כל) חי-ארכם: (כל) ט"ז והר"א והבר"ן וח"א-אדם ודרה-החיים: (כל) גאר-ר' ודרה-החיים חי-ארכם: (כל) ט"ז והר"א והבר"ן וח"א-אדם ודרה-החיים:

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torch-box.com

הַלְכֹות קְרִיאַת שְׁמָעָ סִימָן עַה עַו

עכינגו או שהוא בלילה או שהוא סומא, מתר לקרוות. (ל) דבראייה פלה רחמנא והא לא חזי לה:

עור להזהר מצואה בשעת קריית שמע, ובו ח' סעיפים:

א צוֹאָה (ה) (א) בְּעִשְׂשִׂית, מַפְרֵר (ב) לְקָרוֹת (ג) בְּגַנְגָּה אֲפִיעָלְפִי שְׁרוֹאָה אֲוֹתָה הַרְבֵּה דְּפָנוֹתִיהָ, מִשּׁוּם דְּבָכְסִויָּה תְּלָהּ רְחַמְנָא, דְּבָכְרָבָּעָן כְּסִיפָּת אֶת צָאתָה, וְהָא מַתְפֵסִיאָ: בּ צוֹאָה בְּגַמְאָא, מִנִּיחָ (ד) סְנִידָלוֹ עַלְיָה וּקְוֹרָא, דְּבָשִׂיאָ בְּמַבְשָׂה, וּבְיַוְן שְׁאַרְיָן רַיִם וְעַמְגִיעָן לוֹ מַפְרֵר. וְהָוָא (ה) שְׁלָא יְהָא סְנִידָלוֹ (ו) נָגַע בָּהּ: גּ צְעִירָיו צְוֹאָה (ז) לְפָנָיו, אֲסִיר לְקָרוֹת (ט) (ח) בְּגַנְגָּה. וּפִי חַוִּיר בְּצֹוֹאָה עֲזָרָתָה דְּמִי, אֲפָלוֹ עֲזָרָה מִן סְנִיר אֵין הַרְחִيقָה מִזְעָלָתָה לוֹ. (ט) דְּהָוִי בְּגַנְגָּה שְׁלָרְעִי: דּ *מִיתָּה צֹוֹאָה עַל בְּשָׂרוֹ *וּמְכָסָה

פאר היטב

ההנורט אפיק מגני אקל עציימה עננים או לילה או סומא לא מגני ע"ש, וכן ההוא דעת המכ"א וט"ז (יען בספר אליהו רבבה פלפול ארך מוזה). ט"ז העה עוז דקה בהנורט פום דההנורט הוה דזאקה שהחזר כל גוטו ועוזר לאחד אעפ"י שהו מנספל בערונה, פר"ח וכ"כ המאמר בה ס"ק כ ב' (3) קנדיה. פרוש, ובענין פרטקה מלפנינו בפלא עיננו ומלאךינו ד' אמות.

בזה הוא עצמו עירם לא יוצר שום עשה شيئا מטרו לדבר דבריתו. וכותב במלשנתו יזכיר, דאם הוא ברשותו אונד' ואונס עירם הוא ברשותו אונד' בפניהם, והוא נועם עניין מלראותו, יש לו מושך רשי בינה לבל' עלא מא, וכן משמעו קצת בדורותיהם. ובטיסן עט אונס ח באשלא' אונד'ם משמע דיבור מועה, וכן בימי אדרם כל' ד אונס ט לא משמען גן⁵³. אונס און של קוכחות מפסק בין לערזה וועוזם עניין מלראותו, כהני לבל' עלא מא, פון דיש על-כל' פנים אוניה חיציה נמקה גאנד' העורה. אונט להרנו בדוריתו קשוחה ערמות⁵⁴, ואון ציריך לו מיר נונט ערזה אונרט, שגאנט ערונות זברר', דבר אונטו, הרהור מוקה. ומכל קוקום און לו לאטמע און ברקה מהקבר לאצאת יוניה חוכמה. כי אי אפשר לו מיר שומע בערונה בונן שאין אפשר לו לענינות⁵⁵ (אחרונים): (ל) דברואה פלה. רוזה לו מיר, אונט-על-שי שהוא בסמוך לו צווק ד' אומוקין, דבצאנאה קומא לאן בסיטין עט דאסטור אונפלו און הרא מלאאנערין, בזזה גאנל' הפקחוב דקלוי רוק בא-אייה. גאנקאנ-מוה בכל' זה אונט לדזין דוממיין בעצימות עינים וככ'ל. מפל מקום און החניר פונו וונטו מז'ה ערונה חונין לרל' למא אונפלו הרהוניג לון.

א (א) **בעששית.** הוא של זוכיותו וברא אחר המהנו: (ב) **לקרות.** דע דבר כל ההלכות אלו עד סימן פח, (ט) וכן לענן אסור עשרה הנטבר לעיל, כל קיום שגנבר פרין לענן גראות שמע, בין לענן הטר בין לענן אסור, הוא לאו דוקא קריית שמע, (ג) דהוא כדי תורה ותפללה וכל עניין הקדשה⁽¹⁾, ובין שאומרים בישון-קדש ובין בלשון חול: (ג) **כברנדה.** ואם מגייש לו ויתר ע"ג אסורה. ואפלו לאן ואמר בסימן עט קעיצ' בדפקה מועללה לרוח רע, דוקא מהכח שהוא רשות בגין עצמוני אבל בפיה בלי לא. ומכל מקום אין צוריך בזה ד' אמות מפקום בסימן זה, אבל בסימן עט במשבצות-ז'ב נשארא בצריך עין. עין בסימן שפקה⁽²⁾ מהני, ונט סנקל, (כ) דלא מינא דברל לגבי גוף והו קמו: (ה) **שללא ה'ה וא'בו.** רוזחה לזרע, אפלו אם אין צוואה מתחפש על בה שורי מפני שאינו ניראה ממחוץ. סנקלו גרע טפי⁽³⁾ מפני שעתה הוא דר ופרמידגדים שמצידדים לויר, ואם אחר שקרא קריית שמע וברכותה קתינה, עין שם הטעש. ואם מתחפש צוואה בס בצדדי הסנקל מבחן, עין קה שטה על-פנוי הפסים⁽⁴⁾: (ח) **כברנדה.** אין בברית-ישראל וטbor דאין לשלק מלאלתניין ד' אמות ממוקום שבליה קריית. וכן קעהה קת"ז ופהרי קדר. יאגע לד' אמותינו, או אחר שברקה מהנו ד' אמות שרי, ביןון שהוא אד שבליה קורית ויעדר מקום שבליה קורית הוא פמו צואה מפלש, ביןון דריים וע' צואה עוברת היא ואינה עוקצת בקוקום אחד, טגי בברקה ד' אמות בבר קרא והתפלל ותפלה הצואה עוברת לפניו חוץ לד' אמות, עין בפירות רוריית שמע⁽⁵⁾ בלא ברכותה⁽⁶⁾, ובתפללה איןו חזיר ומתחפלל, עין שם עוד: בסימן עט סעיף ב בברא הלהבה⁽⁷⁾ במשנה ברורה מה שכתבת שם:

שערית תשובה

וְהַפְּסָקָה מִעַלְיָה הָיא מִשָּׁא"כ אָקְנָט בְּעַלְמָא, וְע"ש הַיָּא דְאָפָשָׁר לֹא סָגִיא אֶם קְבָּה מִמְּתָנָה וְלִמְשָׁה וְלִמְעָה דּוֹעָר, מִשָּׁם בְּכוּדָה קְבָּה ע"ש, וּמִב"ש קָאָן בְּק"ש וְתִפְחָה אֲשֶׁר בְּכָוְן י' וְפָלָנוּ:

(6) פשיטין עד: (7) בקבוקים גלפנין סימן מה: (8) אפרת-גדדים: (9) קרא-ש: (10) אכפר-קרדי, ובן בפואר בלבלה: (11) קרי-חדש:

הַלְבָות קְרִיאַת שָׁמָע סִימָן עַה עֹ

ביאורים ומוספים

סימן ע"ר

לְהַזָּהָר מִצְוָה בְּשַׁעַת קְרִיאַת שָׁמָע

[משנ"ב ס"ק ב]
וְכָל עֲבֹנִי הַקְדָּשָׁה¹⁾.

1) ולגבי עשיית מצוות במקום מטונף, כתוב בבריה"ל ל�מן (ס"ר תקף ס"ב ד"ה שמע) שלא מצינו שאסור לקיים מצוה כשגופו אינו נקי או במקומות שאינו נקי, וכי אסור ללבוש טלית של ארבע כנפות כשגופו או המקום אינו נקי, ולא מעינו כן בטעות מוקם, ונשאר בצריך עיון. ובהמשך הביא את דעת המתה אפרים שהחמיר בכך מושם שאינו גורע מהרהור בדברי תורה, וגם שאון לעשות עבودת השם דרך בזין.

וביאור הגרש"ז אויערבך (הילכות שלמה תפללה פ"כ דבר הלבה אות לו) שכוננות הביה"ל היא ריק לתחילת, ש策יר לדוחות את קיומן מצוות התורה עד שיווכן לקיומן במקום נקי, אבל לא להימנע מושם קר מללבוש ציצית שקיימים בה מצוה בכל רגע, או מונתנות צדקה שמצוותנו לו במקומות מטונף. והגר"ח קנייבסקי (דרך אמונה מעשר פ"ט ציה"ל ס"ק נא) ביאר, שכוננות הביה"ל לאסור ריק בבית הכסא, שגורע בטינופר משאר מקומות, וכן אסור לקיים בו מצוות. ועוד חילק בין מצווה חיובית שאסור לעשותה במקום מטונף, לבין מצווה של רשות שמוטר לעשותה גם במקום מטונף.

ולגבי ספרים הדנים בעניין תיקון המידות, אף שאינם מיסודים על מאמרי חז"ל אלא על חכמת תכונת הנפש, דעת הגרש"ז אויערבך (הילכות שלמה שם אות גג) שיתכן שאסור לעין בהם בבית הכסא. ולקראא בספר בן סירא בבית הכסא, כתוב בשו"ת שלמות חיים (ח"ב ס"י פא) שמוות, כין שדינו חכਮות חיצונית שモותר לקוראן במקומות שאסור להורר בהם בדברי תורה.

[משנ"ב ס"ק ג]
כָּל זֶמֶן שָׁאַן מִגְיָע אַלְיָן סְגִי²⁾.

2) וכן לגבי מי שעומד באמצע תפילתו ותינוק טינק צואה לידו, כתוב ל�מן (ס"י צ ס"ק פד) כedula המקיים כאן שם כיסחו ואין מגיע אליו הרוח, לא יפסיק ואך לא יזום ממקומו.

[משנ"ב ס"ק ד]

הוּא קְדִין בְּאַיִּזָּה דָּבָר שְׁמַכְפָּהָה³⁾ וכו', אֵין גּוֹפּוֹ חַשּׁוֹב כְּפּוֹי⁴⁾. ואפילו אם אין הכליל מגע לקרעך ושוויר בינויהם, וכגן שמנגד אחד של הכליל יש בליטה העמכתת את הכליל שלא מגע לקרעך, כתוב ל�מן (ס"י פ"ז ס"ק י) שאם החור הוא פחות משלשה טפחים אמורים בלבד ונוחש הכל למוכסה, אמנים אם החור הוא בכל מילעה אפילו אם גודלו פחות משלשה טפחים אין זה נוחש במוכסה.

4) אבל אם אחר הניח רגלו על הגומא, כתבו הלחים יהודה (עייאש, פ"ג מהל' קריית שמע ה"א) והאפיקרי מגינים (חידושים ס"ק ו) שנחשב כיסוי אף אם הוא נוגע ברגלו, וכן לגבי תינוק היושב על עביט [כליל המיויחד לעשיות ערביון] ומכסה את פתחו, כתוב בשו"ת בגין ציון החדשות (ס"י פא ס"ק ב) בשם השו"ת בית יהודה שהביא השער תשובה (ס"י פא ס"ק ב) בשם השו"ת בית יהודה.

[משנ"ב ס"ק ח]

סְנַדְלָוּ גְּרֻעַ טְפִיָּו מִפְנֵי שָׁעַתּוּ הַוָּה מְלֻבּוֹשׁ שְׁלֹוּוּ. 5) ומושות קר כתבו העורן השלוחן (ס"ב) והכף החיים (ס"ק יב) שיש להיזהר בשיעצא מבית הכסא וממקומות המטונפים שיקנח געליו דיטב קודם שיוכנס לבית הכנסת להתפלל. והויסיף הקף החיים שלא רק קודם המשך במילואים עמוד 21

[משנ"ב ס"ק כט]
וְכָן בְּשִׁינְיָאָקָם כָּל ד אֹת ט לֹא מִשְׁמָע בְּנִזְנִי⁵⁾ וכו', מפרק ל'הנְרָה ר' בְּדִבְנִי תָּזָהָר פְּשָׁהָוָה עַלְמָה⁶⁾ וכו', בְּנִין שָׁאֵי אֲפָשָׁר לוֹ לְעַלְמָה⁷⁾. 53) אמנים לנין איסור يولא וראה, sclבמה דעתו נהוג אף בעואה [ראה שׁוּע ל'קמן ס"ר עט ס"ב], כתוב ל'קמן (שם ס"ק יד) שנחלקו האחרונים אם ד"ה בעואה, ששההה הדחק יש לסרוך גם את דעת המקיים. עוד הוסיף בביה"ל שם (ד"ה בעואה), שיש לצוף גם את דעת הסוברים שאיסור يولא וראה, איבנו נהוג בעואה, ואם כן יש להתריך הדבר מדין 'ספק ספיקא'.

54) ולענין כתיבת האם היא כדייבור ויהיה אסור לכתוב במקום שאסור לדבר, ראה בפמ"ג (ס"י מו' משנ"ב ס"ק ב) שהסתפק אם מותר לכתוב דברי תורה בחרדר האמצעי של המוחץ או במקום שאינו נקי למורי שאסור לדבר שם דברי תורה. ובספר נחלת אליהו (לגר"א דושניצר, רעיק"א מאהו"ק ס"י ל) אם כתיבה נחשבת כדייבור ונוחש שספר ספירת הדומר [והשער תשבה ס"י תפט ס"ק א כתוב שיש להסתפק בצעת, אך גראה שיחזר ויספור בברכה], אלא שהוסיף הרעיק"א שאף אם כתיבה כדייבור, מ"מ אם מכוון שלא תחשב כדייבור אינה נחשבת כדייבור. וכן כתוב הגרש"ז קנייבסקי (קהילות יעקב ברכות סוף ס"י יב) בביור דברי הרעיק"א. מאידך, הא"א (בוטשאש, מהדורות ס"א) כתוב שכתיבה היא כדייבור, ואין לכתוב דברי תורה נגד ערווה, וכן כתוב בשו"ת שלמת חיים (ס"י סא) שיש להחמיר שלא לכתוב דברי תורה נגד ערווה.

ולענין לכתוב במקום שאסור להפסיק כדייבור, כתוב בשו"ת שלמת חיים (ס"י מו') שאסור, מושם שמשעה חמור אף יותר מדייבור. ובשו"ת אוור לי (לשדי חמץ, ס"י ט) כתוב שאפילו אם כתיבה אינה כדייבור, אסור לכתוב דברי תורה במקום שאסור לדבר, שיש לחוש שיוציאו דבריו מפיו. מאידך, האדר"ת (עובר אורח אותן קע) כתוב שכתיבה היא כדייבור, ואין לכתוב דברי תורה נגד ערווה, וכן כתוב בשו"ת שלמת חיים (ס"י סא) שיש להחמיר שלא לכתוב דברי תורה כדייבור.

אכן, לענין ברכות התורה על כתיבת דברי תורה, שכתיבת השו"ע לעיל (ס"י מו' ס"ג) שיש לבורך על כף, היבא המשנ"ב שם (ס"ק ד) שני טעמים, ולא כתוב את הטעם שיש לברכ שכתיבת השו"ע לעיל (ס"ק ד) אף לטעם שכתיבת המשנ"ב בשם הלכוש שכתיבת השו"ע מעשה חמור דינה מהרהור, ביאר השדי חמץ (שם שאון הכוונה שכתיבת כדייבור). וראה מה שכתבנו בביה"ל ל'קמן ס"י תפט ס"א ד"ה מונה והולך, לענין ספרות העומר.

ולגבי עניית אמן, כתוב ל'קמן (ס"י פר ס"ק ז) שבבית האמצעי של בית המוחץ [זהו מקום שמקצת בני אדם ערומים ומikutם לבושים], שמוטר בהרהור, מותר גם בעניית אמן.

55) וכן כתוב בביה"ל לעיל (בהקדמה לסייע עד אות א) שאסור לצאת ידי חובתו מדין 'שמע בעונה' מול ערוה, כין שנחשב כדייבור. וכן לענין שליח ציבור המוציא את הרבים ידי חובתם, כתוב במשנ"ב ל'קמן (ס"י עט ס"ק ז) שם נמצאת צואה בתוך ארבע אמותיו של אחד המתפללים, על הש"ץ להפסיק תפילתו, בין שנחשב הדבר כאילו כל אחד מתפלל לעצמו.

ולענין העומד בתפילה ונוצר לנקביו, הסתפק בביה"ל ל'קמן (ס"י קד ס"ז ד"ה ויהיה) אם יכול חבירו להוציאו מדין 'שמע בעונה', בין שלמנהנו 'שמע בעונה' לא נשחט כדייבור ממש, עיין שם.

